

man ikke ſkal gøre. Det er paa en Maade at binde fig ſelv paa viſſe Punkter, førend Sagen har været Genſtand for den Overvejelſe og Drøftelſe, ſom den ſkal have, og ſom den fortjener. Hvad Rævningerne angaar, kan jeg for det første gentage, hvad der er udtalt af det ærede Medlem, at det er Grundloven der ſiger, vi ſhulde have Rævninger. Man tør jo ikke betvivle, at alle ærede Medlemmer reſpektere Grundloven og altsaa ogſaa vilde bøje fig for dens Bnd, for ſaa vidt den foreſkriver, at Rævninger ſhulde indføres, og efter min Mening vilde det ikke være loyalt handlet, derſom man mente, at man kunde komme uden om den Grundlovsbeſtemmelſe ved at ſige: Ja, nu er der gaaet 42 Aar, og vi have ikke faaet nogen Retsreform eller Rævninger, ſaa kunde vi maatte indrette det ſaaledes, at der igen kan gaa 40 Aar, uden at vi ſaa det og ſaa fremdeles. En ſaadan Maade at ſtille fig paa vil efter min Mening ikke være nogen rigtig loyal Maade at ſtille fig paa. Men dertil kommer, at jeg mener, at Rævningeinstitutionen er et meget godt, ja jeg tror nødvendigt Supplement, til den hele Omordning af Retsplejen. Uagtet jeg, ſom tidligere bemærket, væſentlig lægger Vægt paa Systemforandringen, Offentligheds- og Mændtlighedsprincippet, og det baade, hvad den civile og den kriminelle Retspleje angaar, ſaa har dette Moment: Folkets Deltagelſe i Retsplejens Udøvelſe ved Medlemmer af dets egen Midte en meget ſtor Betydning for mig i den Henseende, ſom jeg før omtalte, nemlig Folkets Tillid til Domsmagten. Det er meget muligt, at man ikke i Virkeligheden vil ſaa bedre Domme, naar Rævninger deltage i Domsmagtens Udøvelſe, end naar det kun er juridift dannede Dommere, men hvad jeg tror er ſikkert, det er, at Folkets ſtore Maſſe ſtaar med en ganſke anden Tillid lige over for Domsmagtens Udøvelſe, naar der aabnes Udgang for dem til ſelv gennem deres egne Mænd at tage Del deri, end naar det kun er de af Regeringen beſkikkede Iovlærde Dommere, ſom domme, og det er, ſom ſagt, et Moment, der for mig har den allerſtørſte Betydning. Men det er ikke blot dette, at Tilliden vil blive større, nej, der vil gennem en ſaadan Deltagelſe ogſaa vækkes en Interelſe for Retslivet, en Sans for alt, hvad der ſtaar i Forbindelſe dermed, ſom jeg anſer for ſaa ſaare onſtelig for en Nation. Jeg tror, at jeg har udtalt ogſaa i denne Sal i de ſenere Aar, at noget af det bedrøvelſte ved den Wiſere, vi i de ſenere Aar ere komne ind i, netop er dette, at jeg frygter for, at Følelſen for Ret ſhulde blive

fløbet rundt omkring i mange Kreſe. Jeg vil i dette Øjeblik ikke udtale mig om, hvorvidt dette forholder fig ſaaledes eller ikke, men viſt er det, at efter min Mening er det en af de væſentligſte Ting, hvorfor man maa ſætte Pris paa Folkets Deltagelſe i Domsmyndighedens Udøvelſe, at derigenem vækkes, næres og vedligeholdes Folkets Interelſe for det hele retslige Liv, og det er meget vigtigt. — Man har fremdeles udtalt om det foreliggende Forſlag, at man ved at ſtemme for dette ſhulde være bunden, og det er mærkeligt nok, efter at man har betegnet Forſlaget ſom tomt og kemift rent, at man paa den anden Side dog lægger ſaa meget deri, at man bliver bunden, og man ſhulde tro, at Meningen var, at man blev bunden helt igennem, ſaa at man ſlet ikke fik Frihed, naar Sagen omſider kom for. Jeg nægter ikke, at det forekommer mig, at diſſe to forſtellige Opfatteſer ſtaa lidt i Modſtrid med hinanden, men det kan for ſaa vidt være ligegyldigt. Man frygter altsaa for, at man ſkal blive bunden. Det er mig kært ogſaa i den Henseende at kunne henholde mig til en Udtalelſe af den højt-ærede Juſtitsminiſter. Han har forbeholdt fig Frihed, og ſelvfølgelig maa han forbeholde fig Frihed, man kan jo ikke opfordre Juſtitsminiſteren til at forelægge en Sag undtagen i den Skikkelse, hvori han mener at kunne være med dertil. Men ligesom han maa ſtaa frit, ſaaledes mener jeg ogſaa, at det er ſelvforſtaaeligt, at Rigsdagen maa ſtaa frit. Selv om man kunde tænke fig noget ſaadant, ſom at man paa Forhaand vilde binde fig til det Forſlag, der kom frem for 10 Aar ſiden, er det ſoleklart, at man umulig kan binde fig til alle Enkeltheder i et maatte meget væſentlig forandret Forſlag, ſom Juſtitsminiſteren har forbeholdt fig at kunne og maatte forandre, og ſelvfølgelig har han denne Frihed. Men hvad Betydning har det, at man vedtager denne Opfordring? Er der intet Vaand, har man ikke paataget fig nogen Forpligtelſe? Dertil ſvarer jeg: jo, man binder fig ved denne Opfordring, og det vil jeg ogſaa gerne, at man ſhulde gøre. Man paatager fig den moralſke Forpligtelſe, at naar Miniſteren fremmer Sagen i Overensſtemmelſe med Folketingets Opfordring, ſaa vil man ogſaa fra ſin Side gøre Alvor af at føre Sagen igennem. Og det kan jo ikke nægtes, at Folketinget tidligere har ſullet fig køligt og lukent til Sagen, men ved nu at vedtage Beſlutningen forpligter Folketinget fig til, naar Sagen fremmes, at gøre ſit til, at Sagen gennemføres. I den Forſtand binder man fig. Naar man endelig